

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 805 ²	Ἀποτομή τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου Πέμπτη 29 Αὐγούστου 2013 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τέσσερα διδάγματα

«Καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ, καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς» (Μάρκ. 6,28)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε **πένθιμη ἑορτὴ**. Μοιάζει μὲ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἐορτάζουμε τὸ τέλος Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ὅπως ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέτειλε καὶ ἔδωσε μέσα σὲ μαρτυρικά αἵματα.

Μιλήσαμε ἄλλοτε γιὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸ **ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς** εἶνε γνωστό. Ὁ Ἡρώδης παρανόμως ἔλαβε ὡς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα. Καὶ ὅταν στὴν ἑορτὴ τῶν γενεθλίων του εἶδε τὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδος, τὴ Σαλώμη, νὰ χορεύῃ, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς χαρίσῃ μέχρι καὶ τὸ μισό του βασιλεῖο. Καὶ αὐτὴ, μετὰ ἀπὸ συμβουλὴ τῆς μάνας της, ζήτησε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου. Στρατιῶτες πῆγαν στὶς φυλακὲς καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Προδρόμου. Ἄς συλλέξουμε τώρα μερικά διδάγματα.

● Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καταδικάστηκε ὄχι σὲ φυλάκιση ὠρισμένων ἐτῶν, ἀλλὰ στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, σὲ θάνατο, στὸν διὰ ξίφους ἀποκεφαλισμό. Ποιό ἦταν τὸ ἔγκλημά του; Σὲ ἐποχὴ διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν τὸ νὰ λέη κανεὶς τὴν ἀλήθεια εἶνε **ἔγκλημα, πού τιμωρεῖται μὲ θάνατο**. Σὲ μία τέτοια ἐποχὴ ἔζησε ὁ Ἰωάννης, εἶπε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια πληρώθηκε μὲ μαρτυρικὸ αἷμα.

Ἡ ἀλήθεια σειεὶ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς οὐρανοὺς, ἡ ἀλήθεια εἶνε ἡ πεμπτουσία, ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος γιὰ τὸ λαό. Δὲν μπορεῖ ἓνα ἔθνος νὰ ζήσῃ μέσα στὴν κολακεία καὶ στὸ ψεῦδος.

Ἄντρες πού μὲ ἀκοῦτε, γυναῖκες πού μὲ ἀκοῦτε, **λαλεῖτε τὴν ἀλήθεια** καὶ μὴ φοβᾶστε κανένα. Ψεῦδος μὴ λαλεῖτε! Καὶ ἂν ἀκόμη κληθῆτε σὲ δικαστήρια καὶ σὰς ἀναγκάζουν νὰ πῆτε ψέμα, προτιμῆστε τὸν θάνατο παρὰ

νὰ ψευσθῆτε ἐνώπιον Κυρίου παντοκράτορος. Καὶ **ἓνα ἔθνος** προάγεται, μόνο ὅταν μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν ἐλεύθερες φωνές, πού χωρὶς ἐμπάθεια ἢ συμπάθεια ἢ κολακεία λαλοῦν τὴν ἀλήθεια. Διότι **ἡ ἀλήθεια στηρίζει** τὰ ἔθνη, ἡ ἀλήθεια **εἶνε πρόοδος καὶ ζωὴ** τῶν ἐθνῶν. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι «*Εγὼ εἰς τοῦτο γενένημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ*» (Ἰω. 18,37).

● Κάτι ἄλλο. Γιὰ τὸ **παράνομο ἐκεῖνο ζεῦγος** ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε τὴ μαρμάρινη σκάλα τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἐκσφενδόνισε τὸν κεραυνό του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω νὰ σταματήσω. Θέλω νὰ φύγω, νὰ πάω σ' ἓνα μοναστήρι, καὶ νὰ κλάψω τὰ ἁμαρτήματά μου καὶ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ λαοῦ μας. Ἐνα παράνομο ζεῦγος ὑπῆρξε τότε, κι ὁ Ἰωάννης τὸ ἤλεγξε. Ἐὰν ἐρχόταν πάλι στὴν εὐλογημένη μας πατρίδα, τί θὰ ἔβλεπε; Σήμερα τὰ παράνομα ζεύγη εἶνε ἑκατοντάδες χιλιάδες! Ἄν ἐρχόταν σήμερα, θὰ πήγαινε στὰ σπίτια ὄλα, μέχρι τὶς καλύβες τῶν φτωχῶν, γιὰ νὰ ρίξῃ τοὺς κεραυνούς του καὶ νὰ πῆ «*Οὐκ ἔξεστί σοι...*» (Μάρκ. 6,18), **φεύγετε τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία**. Ἐνας, πού ἤλεγξε τὸ βασιλιά, πολὺ περισσότερο μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ κατωτέρους. Καὶ ὁ ἐλεγχός του θὰ εἶνε ὀριμότερος· διότι ἐμεῖς ζοῦμε μετὰ Χριστὸν στὴν Ἑλλάδα, ἓνα χώρα ὅπου ἡ οἰκογένεια εἶχε ὑψίστη ἀξία ἤδη ἀπὸ τότε πού οἱ ἥρωες τῆς Σαλαμίνας ἔλεγαν· «*Ἔω παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας...*» (Αἰσχύλου, Πέρσαι, στ. 402-403).

● Τρίτο δίδαγμα. Θὰ γίνω πικρός, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σ' αὐτὸ δὲν θὰ εἰσακουσθῶ, ἰδίως ἀπὸ τὴ νεολαία. Ὁ Ἰωάννης ἴσως κάποια μέρα νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Ὁ βασιλιάς τὸν ἀγαποῦσε· ἴσως νὰ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴ. Ἄλλ' ἐκεῖνο πού ἐπέσπευσε τὸ τέλος του

ήταν – ποιό; Τὸ λένε οἱ ὕμνοι· τὸ **συμπόσιο**. Naί, δὲν εἶνε ἁμαρτία νὰ καθήσης στὸ τραπέζι μὲ τοὺς φίλους σου νὰ φᾶς, νὰ πιῆς ἓνα ποτήρι κρασί καὶ νὰ εὐφρανθῆς, οὔτε νὰ ἔχῃς στὸ τραπέζι σου ἄνθη, οὔτε τὸ νὰ ψάλλῃς ᾄσματα, πατριωτικὰ καὶ λεβέντικα ποὺ μυρίζουν θυμάρη. Ἄμαρτία εἶνε ἡ μέθη καὶ ὁ χορός, **ὁ λάγνος χορός**. Αὐτὸς ἔφαγε τὸν Ἰωάννη. Χόρευε ἡ Σαλώμη, καὶ ὡς ἀμοιβὴ τοῦ χοροῦ ἑκείνου ἔλαβε τὴν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου. Μὲ ἀκοῦτε; Ἄ, φτάσαμε στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως.

–Μπᾶ; ἔρχεσαι λοιπὸν ν’ ἀπαγορεύσης στὰ παιδιά μας νὰ χορεύουν;

Δὲν τὸ λέω ἐγώ. Τὸ λένε τὰ κείμενα τὰ ἱερά, τὸ λέγει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

–Λοιπὸν, **ἀπαγορεύεται ὁ χορός**;

Ἄν πρόκειται νὰ χορέψετε τοὺς ἀγνοῦς ἑλληνικοὺς χορούς, χορέψτε ἀπ’ τὸ πρῶν μέχρι τὸ βράδι. Ἄλλὰ ποτέ σας ποτέ σας μὴ χορέψετε λάγνους χορούς, χορούς Σαλώμης. Ποτέ σας μὴ χορέψετε ξένους χορούς ποὺ **εἶνε αἰσχος**. Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια χόρευαν τὰ παιδιά μας, τὰ κορίτσια μας, οἱ γυναῖκες μας μὲ μιὰ σεμνότητα ποὺ τὴ θαύμασαν καὶ ξένοι περιηγηταί. Τώρα; ντρέπομαι νὰ μιλήσω. Στους χορούς τὸ ζευγάρι εἶνε τόσο κολλημένο, ποὺ οὔτε τσιγαρόχαρτο δὲν περνάει ἀνάμεσά τους. Αὐτὸς ὁ χορὸς εἶνε ἄτιμος, ἔκφυλος, ξένος πρὸς τὶς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας. Δὲν λέω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὸ ἐξῆς. Ὅταν στὸ Ναύπλιο γιὰ πρώτη φορὰ χόρευαν εὐρωπαϊκὸ χορὸ, καὶ ἡ φουστανέλλα ἄρχισε νὰ παραμερίζεται καὶ νέα ἤθη νὰ εἰσβάλλουν στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο, τότε ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ ἀναστενάξε. Κι ὅταν τὸν ρώτησαν, γιατί ἀναστενάζει, ἀπήντησε μὲ μία αἰσχρὴ φράση, ποὺ ἀποφεύγω νὰ τὴν πῶ. Ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ, ποὺ δὲν ἦταν καλόγερος καὶ ἄσκητῆς ἀλλὰ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπε·

–Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶνε ἁμαρτία μπροστὰ στὰ μάτια μας· εἶνε «ἡ μισὴ ἁμαρτία», μοιχεία.

Καὶ ἔχω παραδείγματα. Ὁ σπόρος τῶν **διαζυγίων** σπεύρεται σὲ δύο μέρη· στὰ θεάματα, καὶ στοὺς χορούς.

Γι’ αὐτό, εὐλογημένα κορίτσια καὶ εὐλογημένα ἀγόρια, **μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνήθικους χορούς!** Μὴ χορεύετε ποτέ σας τοὺς χορούς αὐτούς. Θυμηθῆτε, ὅτι οἱ λάγνοι χοροὶ στοίχισαν τὸ κεφάλι τοῦ τιμίου Προδρόμου. Καὶ ἂν δὲν θέλετε ν’ ἀκούσετε οὔτε ἐμένα οὔτε τὸ Γέρο τοῦ Μοριᾶ, ἀκοῦστε τὸν Ἰωάννη τὸ

Χρυσόστομο, ποὺ εἶπε· «Ὅπου χορός, ἐκεῖ **διάβολος**».

● Τὸ πρῶτο δίδαγμα, λαλεῖτε τὴν ἀλήθεια· τὸ δεύτερο δίδαγμα, φεύγετε τὴν πορνεία· τὸ τρίτο δίδαγμα, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνήθικους χορούς. Καὶ τὸ τελευταῖο δίδαγμα ποιό εἶνε; Ὅλοι λέμε· Ἄχ νὰ ὑπῆρχε σήμερα ἓνας Ἰωάννης Πρόδρομος νὰ ἀσκῆ ἔλεγχο! Ἀλλὰ καὶ ἂν, ἀγαπητοί μου, λείψῃ αὐτὸς ὁ ἔλεγχος, ἂν ἔρθῃ ἡμέρα θλιβερὴ ποὺ γκρεμίσουν τὶς ἐκκλησίες, σφάξουν τοὺς παπᾶδες, φιμώσουν τοὺς ἱεροκήρυκες, καὶ πάλι τότε ὁ «Ἰωάννης» θὰ λαλῆ. Ποιὸς Ἰωάννης θὰ λαλῆ; Τὸν ἔχουμε μέσα στὴν καρδιά μας. Τί εἶπε ὁ Ἰωάννης; «**Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου**» (Μάρκ. 6,18). Αὐτὴ ἡ φωνὴ δὲν θὰ σταματήσῃ νὰ ἀκούγεται. Ὑπάρχει. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἱεροκήρυκα. Τὸν ἱεροκήρυκα τὸν ἔχεις πολὺ κοντά σου. Ἱεροκήρυκάς σου εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. **Ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως!** Ἄμα κἀνης τὸ κακό, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου· «**Οὐκ ἔξεστί σοι...**», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κἀνης τὸ κακό. Φωτιά καὶ σκορπιοὶ καὶ φίδια καὶ τὰ ἀγριώτερα θεριά δὲν εἶνε τίποτε. Ἔκανες τὸ κακό; δὲν ἠσυχάζεις. Ἔπεσες στὴν πορνεία, στὴ μοιχεία, στὴν ἀτιμία; ἔβαψες τὰ χέρια σου μὲ αἷμα; πῆρες ἀπὸ τὸ στόμα τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ τὴ μπουκιά; προτιμότερο νὰ σὲ δαγκάσῃ σκορπιός, παρὰ νὰ σὲ δαγκάσῃ ἡ συνείδησι. Εὔχομαι στὸ Θεό, κανεῖς οὔτε ἄντρας οὔτε γυναῖκα νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ αἰσθανθῆ ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς του.

Δύο πράγματα ἐθαύμασα, λέει ἓνας μέγας φιλόσοφος, δύο πράγματα μὲ κάνουν νὰ πιστεῦω ὅτι ὑπάρχει Θεός· τὸ ἓνα εἶνε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Ὅταν βλέπω τὰ ἄστρα νὰ φωτίζουν τὸν οὐρανὸ σὰν πολυέλεος, τότε λέω· Ὑπάρχει Θεός. Κι ὅταν ἀκούω μέσα στὰ στήθη μου τὴ συνείδησι νὰ λέῃ, Ἔπραξες τὸ κακό..., αἰσθάνομαι τὴ **φωνὴ τοῦ Θεοῦ**.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, μᾶς διδάσκει τὸ τέλος τοῦ Προδρόμου· Λάλει τὴν ἀλήθεια, φεύγε τὴν πορνεία, μακριὰ ἀπὸ τοὺς λάγνους χορούς, καὶ ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σας. **Αὐτὰ νὰ τηρῆτε**, καὶ τότε θὰ εἴστε εὐλογημένοι κ’ ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιά σας. Ἔτσι θὰ ἔχουμε ὅλοι τὴν εὐλογία τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ πάντων τῶν ἁγίων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**